Enkan och hennes barn.

Roman af MARIE SOPHIE SCHWARTZ.

— Min älskade dyra mor, sade han, — du vet icke huru felaktig jag är, huru djupt jag förorättat dig, genom att öfverlämna mig åt ett lif ovärdigt din son. Jag fruktar, att om du visste huru brottslig jag är, så skulle du icke hafva omfamnat mig såsom nyss.

— Jag känner dina förvillelser, svarade Nina. — Jag vet allt. En mor begråter sina barns fel, men hon förlåter, ty hon älskar.

— Din godhet och ditt öfverseende innebära en bitter anklagelse, emedan jag känner mig alldeles oförtjänt af båda. Förebråelser skulle hafva varit långt mindre smärtsamma, stammade Eugéne djupt rörd.

— Eugéne, låt oss icke tala om det förflutna, utan i stället hålla oss till det närvarande. Hvad har du fattat för beslut för framtiden, min gosse?

— Mamma, jag har beslutat att med sträng och träget arbete taga igen den tid jag förslösat, samt att nästa termin skaffa mig en informatorsplats.

— Det gläder mig att höra dig tala så; men huru skall det gå med dina skulder? Nina betraktade sonen uppmärksamt. En mörk rodnad betäckte hans panna och han nedböjde ännu djupare det sänkta hufvudet.

— Jag min son, kan icke med bästa vilja i världen betala dem.

— Jag skulle dö af blygsel och samvetskval, om jag till de anklagelser mitt hjärta gör mig, skulle nödgas lägga den, att genom mitt usla lättsinne ännu mer öka dina bekymmer, min älskade mor. O, då jag tänker på huru jag i min yrsel bortslösat hvad du under nattvak i många år hopsparat till mina studier, då ville jag gråta blod. Tusen gånger hellre ville jag arbeta såsom en simpel dagsverkare, än att veta att du, genom inteckningande af din lilla egendom, skulle betala mina skulder.

— Det skulle djupt ha smärtat mig om jag hos dig funnit andra tänkesätt. Du vet huru högt jag älskar dig och likväl skulle denna kärlek aldrig hafva förledt mig till att betala dina skulder. Nej, allt hvad jag kan göra är, att fortfarande bestrida dina nödtorftiga utgifter vid akademien, och hvad du har att göra, är, att genom eget arbete förtjäna så mycket, att du kan afbetala hvad dina nöjen kostat. Därför måste du söka få en informatorsplats. Detta kommer visserligen att förlänga din vistelse här; men med arbetsamhet och god vilja skall allt nog gå bra. Icke sannt min son?

— Om jag icke blott nödgades tänka att hvarje dag jag lefver här innebär en försakelse för dig.

— Ingen klagan, Eugéne! Mins, att den bästa ångern uppenbarar sig därutti, att vi genom våra handlingar söka godtgöra hvad vi förbrutit. Kapten Ornskjöld vill infria dina skulder och låta dig i en framtid betala honom. . . .

— Mamma, det skulle betydligt lätta mina bemödanden, inföll Eugéne och blickade upp med en stråle af hopp i ögat. Nina såg på honom sorgset och kärlekfullt i det hon svarade:

—Ja, det skulle ha gjort ditt återvändande till arbete och ett ordentligt lefnadssätt lättare, men jag afslog likväl hans ädelmodiga anbud. Jag ville icke att min son skulle behöfva någon annans hjälp än sin egen för att bära följderna af sina obetänksamma handlingar. Jag vill äga den trösten, att kunna säga till mig själf: Min son har genom eget arbete utplånat hvarje spår af sina förvillelser utan att därvid behöfva något annat bistånd än sin fasta vilja. Det skulle för mig hafva varit en grym förödmjukelse, om jag för din räkning hade nödgats anlita en främmande persons hjälp, och jag tog för afgjordt att du själf icke skulle vilja tacka någon för ett stöd, som skulle gifvit anledning att tro, att du icke det förutan skulle kunnat bli en ordentlig och flitig yngling. Har jag misstagit mig? Eller har du icke lika mycken stolthet som jag?

— O, min dyra mor! utropade Eugéne och föll på knä för modern, fattande hennes båda händer; — huru sannt bedömer du icke min ställning! Ja, jag vill arbeta natt och dag för att med mina egna krafter godtgöra mina fel och blifva dig värdig.

Nina omfamnade honom hjärtligt, i det hon under tårar hviskade: — Gud välsigne dig, mitt barn.

Vi hafva nu länge nog uppehållit oss i den lärda staden, som äger det med alla städer mer eller mindre gemensamma felet, att vara tråkig, ty tråkiga äro de alla. Vi skola nu vederkvicka oss med att göra ett besök på det lilla, men trefliga Åkersberg.

Novembervindarna tjöto kring knutarna. Uti kakelugnen i det stora, rymliga sällskapsrummet brann en munter brasa, framför hvilken ett bord stod och där omkring sutto tre unga flickor. Olga satt något på sidan och spann på en rock med två rullar. Thekla var syselsatt med att kopiera noter, och Elma höll på att lägga sista handen vid en brun sammethatt, som hon hade förfärdigat åt sig.

— Se hit, Olga, utropade hon, — kanske icke min hatt blef lika vacker som din, ehuru i alla påstoden, att jag icke skulle gå i land därmed. Se så väl tyget sitter; så näpen den där rosetten till höger ser ut. Hon höll upp hatten i luften och vände honom på alla kanter till skärskådande.

Olga vände hufvudet till systern och såg på hatten; Thekla lyfte ögonen från noterna.

— Nå, är den icke vacker, frågade Elma.

— Han är rätt vacker och du har all heder af ditt arbete. Det enda jag har att anmärka är, att rosetterna sitta något för behagsjukt, sade Olga.

— Behagsjukt? Ja, det är just knuten, jag vill för all del icke ha dem så symetriska, som dina. Nej jag vill ha någonting ledigt, något originellt. Hvad tycker du, Thekla?

— Jag tycker att hatten passar åt dig, sådan den är; men att den icke skulle passa åt Olga, svarade Thekla leende.

— Och skälet? frågade Olga.

— Till ditt lugna, milda och städade väsende passar de symetriska och strängt ordentliga i klädsel; men Elma, med sin liflighet, skulle se tokig ut, om hon klädde sig som du. Hon bör ha sådant, som ser litet eget ut, ja, till och med har någonting besatt i anordningen, svarade Thekla.

— Du är gudomlig, Thekla lilla! utropade Elma, sprang upp med hatten högt i vädret och dansade omkring bordet fram till Thekla, slog den lediga armen om hennes hals och kysste henne; därpå släppte hon henne lika hastigt och utropade med ett uttryck af oro:

— Herre Gud, hvad det blåser i dag, och tant, som ännu icke är hemma!

— Jag har en lång stund med bäfvan lyssnat till blästen, sade Olga. — Tant må väl aldrig vara på vägen hem i detta väder. Olga upphörde att spinna och lyssnade till vindens tjut.

— För min del har det varit alldeles omöjligt att arbeta i afton, inföll Thekla, — så ängslig har jag varit hela kvällen. Gud låte icke mamma vara ute i detta väder.

— Ja, jag har märkt, att du hela långa stunderna suttit och hört på blästen utan att röra handen ur fläcken, sade Olga och började åter spinna.

— Men flickor, hvarför skola vi oroa oss? I sitt sista bref säger ju tant, att affärer ännu några dagar komma att uppehålla henne och ber oss icke vara oroliga. Helt säkert kommer hon icke hem förrän om lördag eller söndag, sade Elma. — Fasligt angelägna affärer måste det ha varit, tillade hon och började plocka på hatten, — som kunnat tvinga tant att företaga den där långa resan till hufvudstaden. Jag undrar just hvad det kunde vara?

Olga spann och teg. Thekla svarade:

— Mamma behöfde pänningar och ämnar inteckna vårt lilla Åkersberg.

— Och därför reste hon till Stockholm? Elma såg på Thekla med en egen förskande blick.

— Mamma sade oss ju det.

— Tror du verkligen att det var enda orsaken?

— Nej, det tror jag icke.

— Nå, hvad tror du då var orsaken till denna plötsliga resa?

— Eugéne, svarade Thekla.

Nu flög Elma åter upp från stolen, slängde hatten långt bort och utropade:

— Han må väl icke vara sjuk? Det där brefvet, som tant fick, och som förmådde hennes resa, var kanske en underrättelse om, att Eugéne låg farligt sjuk. Kommen I ihåg huru blek tant blef, då hon hade läst det? Herre Gud, flickor, tänk om Eugéne vore sjuk? Elma knäppte ihop händerna med ett uttryck af den största ångest.

— Mammas sista bref var från Upsala, och däruti skref hon, att Eugéne mådde väl och hälsade till oss, inföll Thekla; men den nedslagna minen tycktes motsäga de trösterika orden; också fattade Elma häftigt om hennes arm sägande:

— Men du tror icke därpå? Du tror, att tant icke velat oroa oss och därför dolt sanningen? Flickor, hvad har jag väl tänkt på, som icke fallit på den tanken? Gud i himlen, huru skall jag kunna lefva med all denna ångest? Elma hade blifvit snöhvit om kinderna och hela hennes lilla fina gestalt darrade.

— Kära Elma, var då icke så häftig! Om Eugéne hade varit farligt sjuk, så skulle icke tant gifvit sig ro att skrifva ett så långt bref och det skulle någonstädes i brefvet funnits uttryck af oro; men nu var tonen glad och lugn, sade Olga.

— Du säger så, du, med din eviga flegma, utropade Elma; — men jag — jag, som icke skulle kunna lefva, om Eugéne dogé, jag. . . .

— Tyst, det kör! ropade Thekla, och i ett enda språng var hon vid dörren och ute i förstugan.

— Hvem är det? frågade hon Debora, som ifrån köket kom ut i förstugan.

— Jag tyckte, att jag kände igen rösten på Anders, det är visst frun, svarade gumman och öppnade förstugudörren. Förbi Thekla och Debora rusade Elma som en hvirfvelvind ut på förstugubron.

— Tant, älskade tant, huru är det med Eugéne? utropade hon med darrande röst.

— Bra, mitt barn, svarade Nina, som biträdd af Anders, höll på att stiga ur åkdonet.

— Gud vare lof! hördes från de tre flickorna, som nu i triumf förde Nina in i sällskapsrummet.

— Kära hjärtandes, så våt frun är! ropade Debora. — Skulle just undra om hon inte rakt förkylt sig i ett sådant herrans väder. Se så, Thekla, gif mig den åta kappan, så skall jag taga den med mig ut. Det är alldeles nödvändigt att hon får någonting varmt till lifs stackars barn.

Sedan man pälsat af Nina, och Debora med Olgas hjälp fått ett tebord i ordning, slogo alla sig ned omkring brasan, för att njuta af den glädjen att åter hafva den högt älskade Nina ibland sig. Debora hade satt sig i ett hörn vid kakelugnen medan man pratade och drack té.

— Nå, söta tant, berätta nu huru det stod till med Eugéne. Kommer han hem till jul? Var han sig lik? Längtade han efter oss? Hade han varit sjuk? Är. . . .

— Håll, min flicka, eljest får jag allt för många frågor att besvara. Eugéne kommer troligen icke hem till jul, emedan han måste taga kondition.

— Och hvarför skall han göra det? frågade Elma lifligt. — Han var ej hemma till midsommar, och nu skall han icke komma hem till jul heller! Det är allt för grymt! Inte behöfver han konditionera.

— Jo, det behöfver han, och det är min önskan att han gör det.

—Din? Elma såg tvifande på Nina.

— Ja, min Eugéne är en fattig gosse och måste bidraga till sitt uppehälle; men till midsommar kommer han hem.

— Det är så långt dit, suckade Elma.

— Var han frisk? frågade Olga.

— Fullkomligt frisk och sådt godt mod, han hälsade er alla så hjärtligen.

— Kom han ihåg mig? frågade Thekla med en hög rodnad på kinderna.

— Jag har bref till eder alla från honom. Nina talade länge om Eugéne, men utan att nämna ett ord om den egentliga orsaken hvarför hon rest till honom, och flickorna voro långt ifrån att ana den.

— Kapten på Varnäs och jag hafva gjort sällskap från Upsala, sade Nina. — Han hade rest dit för att hämta hem Svante.

— Är Svante hemma? Skall han icke studera mera? frågade Olga.

— Nej; han ämnar resa till sjös. Ifrån Carl kan jag hälsa dig, Olga. Han kommer hem till jul.

Olga smålog och rodnade.

En vecka efter Ninas återkomt, just under det alla invånarne på Åkersberg voro sysselsatta med korfförning och flickorna med all ifver skuro korf och kött, kom kaptenens lilla slade uppkörande på gården.

— Kapten på Varnäs är här, tant, sade Olga, som hade sin plats midt för köksfönstret, och utan att dessa ord framkallade någon förskräckelse hos de andra, som förbetvo orörliga på sina platser, helt obekymrade om kaptenen skulle få se den i full sysselsättning. De hade icke lärt sig att skämmas för de kunde vara med om en hushållssyssla, ej heller sågo de så där förskräckliga ut, som flickor bruka göra då de äro stadda i dylika. Med sina stora hvita lärftsförkläden och bomullshalsdukar knutna öfver hufvudet sågo de rätt husliga och trefliga ut.

— Nina, utstyrd på samma sätt och i full verksamhet med ett svinhufvud, bad Debora bedja kaptenen stiga in i sällskapsrummet, hvarefter hon aftog förklädet och halsduken samt gick in till sin gäst.

— Jag kommer kanske olägligt och stör er, sade kaptenen.

— Det betyder ingenting, svarade hon. — En gäst, hos hvilken jag står i så stor tacksamhetsförbindelse, kan aldrig komma olägligt.

— Tack. Orsakerna, som fört mig hit, äro tre. För det första kommer jag såsom Carls förespråkare och föreslår, att de unga förlofva sig till jul och gifta sig framemot sommaren. Jag har beredt Carl en ställning, sådan att han, utan bekymmer för sin utkomst, kan bjuda Olga att dela ljuft och ledt med sig.

— Emot detta förslag har jag ingenting att invända, och tror icke heller att Olga har det.

— Godt. Nu till den andra orsaken till mitt besök. Ett bref från Göteborg, som jag fått i dag, underrättar mig, att min bror aflidit i England och lämnat efter sig tvenne fader- och moderlösa barn. Han har åt en engelsman uppdragit att föra dem till mig och i sin sista stund uttalat den önskan, att hans barn skulle uppfostras af vår syster, samt utnämt mig till deras förmyndare. Emedan affärerna lära vara något intrasslade, nödgas jag i vår resa öfver till England. Hvad barnen beträffar, så lära de, en flicka om åtta och en gosse om nio år, vara ankomna till Göteborg och kunna förväntas hit med det snaraste. För gossen behöfver jag en informator som kan engelska. Har ni något emot att jag erbjuder Eugéne den platsen? För mig vore det behagligare, att i mitt hus ha en yngling, som jag känner än en främmande. Det kunde därjämte medföra den nyttan, att min brorson, när han skall till skolan i Upsala, kunde få bibehålla Eugéne såsom informator äfven där. Har ni något emot förslaget?

—. Tvärtom, jag känner mig obeskrifligt tacksam för detta vänskapsfulla anbud. Den enda betänklighet jag kan ha är, att Eugéne då blir tvungen att lämna den plats, som ni så godhetsfullt skaffat honom.

— Det hade han i alla fall kommit att göra, emedan han endast var antagen för terminen.

Man språkade ännu en stund om Eugéne och hans framtid. Därefter yttrade kaptenen:

— Jag har ännu ett förslag att göra. Thekla går två gånger iveckan till Varnäs för att spela för herr Meyer; skulle ni icke tillåta att hon efter musiklektionerna finge lässa engelska för mig ett par timmar. Jag har med viss förvåning märkt, att hon har den mest brinnande lust att lära, och detta är en så sällsynt egenskap, att jag anser det vara stor skada, om hon icke får tillfredsställa den. För mig blefve det ett nöje och ett tidsfördrif.

Nina antog tillbudet med tacksamhet, och kaptenen tog afsked.

Om aftonen sedan de slutat sina bestyr för dagen och samlats omkring det tebord som Debora, till belöning för dagens mödor, hade ordnat åt dem i sällskapsrummet, sade Nina:

— Nå flickor, I viljen väl gärna veta hvad kaptenen hade att säga?

— Ack ja!

— För det första önskade han, att Olga och Carl skola. . . . Nina höll upp och betraktade Olga.

— Slå alla tankar på hvarandra ur hågen, var det icke så? ropade Elma.

— Icke alldeles; han ville, att de skola förlofva sig med hvarandra, och att bröllopet firas vid midsommartiden. Hvad säger du om saken, Olga lilla?

— Just ingenting. Jag väntar att få höra tants tanke, svarade Olga och stickade särdeles ifrigt på sin strumpa.

— Min tanke är, att du bör i detta fall handla efter ditt eget hjärtas ingifvelser; och då intet yttre hinder förefinnes, tycker jag, att kaptenens förslag är ganska ahtagligt.

— Jag tror jag tycker så med, svarade Olga, men utan att se upp.

— Jaså, vi få bröllop i midsommar; jag blir naturligtvis brudtärna, och dansa skola vi. Ack så roligt! utropade Elma och slog i utbrottet af sin förtjusning omkull grädddskålen.

— Så du bär dig åt, Elma, sade Olga. — Du är då för rysligt häftig.

— Och du är alldeles odräglig lugn, som med perspektivet af ditt eget bröllop för ögonen, kan göra våsen af en kullslagen grädddskål.

— Om jag icke tagit hand om den kullslagna skålen, så hade tant fått hela innehållet i knät, menade Olga, och öste med lugn upp grädden.

— Nå, hvad sade han vidare? frågade Thekla.

— Han önskade att Eugéne. . . .

— Hvad? afbröt Elma, — Han ville väl inte gifta bort honom också?

— Hvem kan så noga veta, inföll Olga nähbig. — Thérese Klint är vid Theklas ålder, och skulle bli ett passande parti för Eugéne.

— Så du pratar! Nej, det är då alldeles omöjligt. Hvad var det söta tant?

— Om du ej hade fallit mig i talet så hade du redan vetat det mitt barn, svarade Nina. — Han tillbjöd Eugéne informatorsplats på Varnäs för. . . .

— För honom själf, eller för den där gamle Svante? utropade Elma.

— Mitt barn, du faller mig ja oupphörligt i talet.

— Förlåt mig, söta tant, jag skall styra min tunga.

Nina berättade nu hvad kaptenen sagt henne. När hon slutat, utropade Thekla och Elma på en gång:

— Då få vi Eugéne hit i jul.

— Ja, mina barn, vi få den glädjen.

— Men det var icke allt. Han sade ännu någonting, och det rörde dig, Thekla.

Den snart femtonåriga Thekla såg på modern med en frågande blick.

— Kaptenen erbjöd sig att gifva dig undervisning i engelska språket, ett par timmar hvarje dag, då du går till Varnäs och spelar. Var det ej beskedligt af honom, min lilla flicka?

Thekla förblef tyst.

— Nå, barn, du säger ingenting? Är du ej glad öfver det tillfälle, som erbjudes dig att föröka dina kunskaper?

— Det skulle det vara om icke. . . .

— Nå, hvarför talar du icke ut?

— Om det icke vore för kaptenen. Jag kan icke rätt med honom. Thekla sänkte ögonen för moderns lugna blick. Det var någonting alldeles eget hos Thekla, som gjorde att hon föreföll lillgammal i allt hvad hon sade och gjorde. Hennes kropp var klen och outbildad. Hon var liten till växten som ett tolf års barn. Ansiktet var blekt och såg sjukligt ut, men ögonen hade ett så tänkande uttryck, voro så kloka och fulla af förstånd, att de tycktes uttrycka en själens mognad, långt framom hennes ålder. Detta, i förening med en viss stolthet i hennes rörelser, den ständigt tankfulla ställningen af hennes hufvud, allt gaf henne någonting smågammalt, som icke passade hennes ålder.

— Hvad har du emot honom?

Thekla teg. Men nu kunde icke Elma tiga längre, utan inföll:

— Det skall jag säga. Thekla tycker att du, kära tant, tycker alldeles för mycket om kaptenen, och att han tycker alldeles för mycket om dig, och jag tycker att Thekla tycker allt hvad tokigt är.

— Elma, utropade Thekla med lågande kinder.

— Tyst, mitt barn, sade Elma, — jag vet mycket, som du aldrig anat. Jag vet, att du icke kan med människor, som tant intresserar sig för. De utgöra din plåga; och som häromkring icke finnas några andra än kaptenen och prosten, så har du fattat en ohjälplig ovilja mot båda. Och jag minnes ännu ganska lifligt, huru du såsom ännu liten skrek bara prosten kysste tant på handen, och jag trodde då, att du var rädd att han skulle bita tant, så att jag hade all möjlig möda osparad att öfvertyga dig om, att den gode prosten icke hade en sådan afsikt.

— Jag förmodar, att Thekla har något annat skäl för sin obenägenhet mot kaptenen, än det som Elma uppger, eller har är det min lilla flicka? Nina tog Thekla under hakan och upplyfte hennes nedböjda och rodnande ansikte. I Theklas ögon stodo tårar och hon sade med ett eget frimodigt uttryck:

— Mamma, Elma har rätt.

— Tror du då, att den tacksamhet, som jag är skyldig kaptenen för all vänskap och alla de tjänster han visat oss, minskar något af min tillgifvenhet för dig?

— Nej, mamma, det tror jag icke; men det är någonting inom mig, som stämmer mig illa emot alla, som på minsta sätt ådraga sig din uppmärksamhet. Det är liksom om jag ständigt fruktade att mista dig; det pinar mig att se en främmande närma sig dig. Så har det varit så långt jag kan minnas tillbaka, och så lär det väl alltid komma att förblifva.

— Nej, mitt barn, när du kommer till ett klart medvetande af ditt inre, då skall du öfvervinna detta fel; det är. . . .

— Afund, inföll Thekla häftigt. — Ja, jag vet att du benämner det så; men jag skulle vilja säga, att det är öfvermått af kärlek till dig, mamma.

— Vi skola nu icke mer tala därom, Thekla. Du är upprörd och ur stånd att med sans bedöma dina känslor; men vi skola återtaga ämnet, när du blir lugn, mitt barn. Låt oss nu tala om de engelska lektionerna. Vill du försaka dem?

— Nej, det vill jag icke; men jag känner mig så plågad vid tanken på att behöfva tacka honom för någonting. Goda mamma, nu blef du ledsen; men var icke det! Jag skall söka kväfva de fula känslor, som behärska mig.

— Det är rätt, min flicka, och jag väntade ingenting mindre af dig. Således om måndag börja dina engelska lektioner.

— Nå, hade han ingentig för mig att föreslå? sade Elma glädtigt; — Olga gaf han en man, Eugéne en informatorsplats, Thekla en lärare i engelskan. Hvad har kommit på min lott? Icke att läsa engelska, hoppas jag, ty det saknar jag lust till. Lärdomen i all ära, men inte har den varit min svaga sida. Jag är en sommarfogel, älskar glädje, skämt och dans, men har en verklig panisk förskräckelse för allt allvarsamt.

— Ingenting föll på din lott min lilla yrhätta, svarade Nina, — han nämnde icke en gång ditt namn.

— Har man hört på maken; han glömde att jag fanns till kanske. O, det kräfver hämnd eller hvad tycker tant?

Nina hann icke svara; ty Debora inträdde med en korg i ena handen och en bur i den andra.

— Kapten på Varnäs har skickat detta till frun, tillika med den här biljetten. Elma sprang fram, tog buren ur Deboras händer, under det Nina bröt brefvet och läste dessa rader:

Min fru! Vid mitt besök på förmiddagen glömde jag att medtaga ett par foglar, som jag fått. Emedan jag icke är vän af sådana små skrikhalsar, tager jag mig friheten hemställa, om de ej kunde få plats ibland fröken Elmas små älsklingar. Härjämte följer en korg med frukt, som jag hoppas att ungdomen vill hålla till godo med af den blifvande morbrodern.

Edvard Ornskjöld.

Elma sjöng och dansade i förtjusning öfver gåfvan.

Tiden till jul gick fort under arbete och flit i det lilla hemmet på Åkersberg.

Eugéne skref ordentligt hvarje veka, och på hans bref kunde man finna, att han var i allvarsam sinnesstämning. Ofta hvilade en tydlig prägel af svårmod öfver dem; men detta uttalade sig endast i bref till modern. Hade Nina varit en svag mor så hade hon lidit däraf; men nu insåg hon att Eugénes enda räddning låg däruti, att han finge smaka på de bittra frukterna af ett lättsinnigt lif.

Elma hade räknat dagarna till jul, då hon skulle få återse Eugéne. Thekla arbetade ifrigt med de nya lektionerna utan att försumma en enda af de timmar, som modern ägnade åt hennes undervisning, och hon deltog dessutom med de andra flickorna i alla de husliga bestyren. Ehuru kaptenen visade Thekla en faderlig välvilja, förblef hon tyst och tillbakadragen emot honom, utan att han tycktes gifva akt på hennes föga vänliga sinnesstämning. Thekla, den lilla fula flickan, var i och för sig ingenting för Edvard Ornskjöld; men hennes vetgirighet intresserade honom, och han fann ett nöje i att kunna tillfredsställa den. Dessutom hade han fattat en verklig tillgifven het för Nina, och fann ett eget behag uti att kunna i någon mån hjälpa henne med barnens uppfostran.

Till följd af den blifvande släktskapen genom Carls giftermål med Olga, hade äfven ett fortroligare umgänge emellan honom och inbyggarne på Åkersberg uppkommit. Flickorna kallade honom morbror, och Nina hade utbytt benämningen kapten mot den af du.

FORTS.

Hvarje Eddy tändsticka tänder säkert

Då ni stryker eld på en Eddy Tändsticka tänder den alltid lätt och brinner jämnt med en stadig låga.

Dessa ofelbara tändsticker tillverkas af bästa materialier på tidsenliga maskiner under uppsikt af skickliga arbetare.

Eddy's tändsticksaskar innehålla alltid fullt antal och säljas af alla goda handlare allestädes.

THE E. B. EDDY CO. LIMITED

HULL, CANADA. Fabrikanter af träspann, Byttor, Baljor, etc.

RED WOODS

MINERAL-VATTEN

— OCH —

LÄSKEDRYCKER

som i fråga om kvalitet ej kunna öfver träffas af andra fabrikat "GOLDEN KEY" är vårt fabrikamärke.

E. L. DREWRY, BRYGGERI

RIDEOUT & CO.

Just nu ha vi fått ett stort lager barnvagnar etc. Nyaste modeller och moderata priser.

Kom och se!

RIDEOUT & CO. 401-3 Second Street, Kenora

WALL PLASTER

Det bästa kostar er icke mera än sämre vara eller så kallade substitut.

Fråga er handlare om

"Empire" Brands of Wood Fiber, Cementwalls och Finish Plasters.

Skola vi gifva eder upplysningar om "Empire" Plaster Board — som håller elden tillbaka.

Manitoba Gypsum Co., Limited

Winnipeg, - - - Man.

Imperial Bank of Canada

GRUNDFOND	72,000,000
TECKNADT KAPITAL	$ 6,000,000
INBETALDT KAPITAL	$ 5,000,000
RESERVFOND	$ 5,000,000

Gällande räntesse betalas å depositioner.

SPARKASSEAFDELNINGEN REKOMMENDERAS.

Växlar dragas på alla platser i Sverige, Norge och Danmark och äro betalbara i kronor

Hufvudkontor: Hörnet af Main Street och Bannatyne Avenue

N. G. LESLIE, Manager.

NORTHEND Filial, hörnet af Selkirk och Main Street.

WHITE STAR DOMINION LARGEST STEAMERS FROM CANADA

PERSONLIGT LEDDA EXKURSIONER TILL SKANDINAVIEN

Genomgående järnvägsvagnar från Edmonton, Saskatoon och Winnipeg till skeppens sida.

AFSEGLAR FRÅN MONTREAL

TEUTONIC	15 juni	13 juli
LAURENTIC	22 juni	20 juli
CANADA	29 juni	27 juli
MEGANTIC	6 juli	3 aug.

"Laurentic och "Megantic" äro de största och bästa ångare på den canadiska traden. "Canada" och "Teutonic" äro de största och snabbaste enkelklass ångare.

Skriv efter närmare upplysningar till

Ansökning om byttplats bör göras strax.

W. M. McLEOD

Västra Canadas passagerareagent,

333 MAIN STREET, - - WINNIPEG, MAN.

Glöm ej att prenumerera på SVENSKA CANADA-TIDNINGEN